

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Dalily Marečkové v právní věci žalobce: **Ing. T. V., CSc.**, , proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2011, č.j. 225603/2011/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2011, č.j. 225603/2011/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným shora žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Obecního úřadu S. - platebního výměru č. 1/2010 ze dne 13. 9. 2010, č.j. 332/2010 (dále jen „platební výměr“) tak, že výrok tohoto platebního výměru zní: „Podle § 17a zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů a podle Obecně závazné vyhlášky Obce S. č. 2/2007 o poplatku za komunální odpad a v souladu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, Vám vyměřujeme pro rok 2008 poplatek za komunální odpad v částce 800,- Kč, slovy: osmsetkorunčeských. Poplatek je vyměřen za 1 ks nádoby 110 nebo 120 litrů duben-říjen. Vyměřenou částku jste povinen uhradit do 15 dnů ode dne doručení tohoto Rozhodnutí na účet obce Struhařov č. 320076389/0800. Při úhradě tohoto poplatku uveďte SS 3722 a VS 002000008.“ Platebním výměrem v původním znění přitom byl žalobci vyměřen poplatek za komunální odpad v částce 1000 Kč.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že poplatníkem poplatku za komunální odpad je podle § 17a odst. 2 zákona o odpadech každá fyzická osoba, při jejíž činnosti vzniká komunální odpad, a to bez ohledu na to, zda je vlastníkem rekreační stavby, domu, nebo bytu. Výši poplatku stanovila obec S. vyhláškou č. 2/2007, a to podle předpokládaných nákladů na systém nakládání s komunálními odpady. Poplatek se rozpočítává na jednotlivé poplatníky podle počtu a objemu nádob určených k shromažďování komunálních odpadů a jeho výše je určena přílohou vyhlášky. Zákon o odpadech přitom

ukládá povinnost nakládat s komunálním odpadem, který vzniká na území obce pouze v této obci a fyzickým osobám ukládá povinnost odkládat odpad do systému stanoveného obcí. K námitce o chybném označení vyhlášky žalovaný uvedl, že tuto zjevnou nesprávnost opravil změnou výroku. K námitce, že z platebního výměru není zřejmé, jakým způsobem dospěl správní orgán ke stanovení poplatku ve výši 1000 Kč, že neuvádí počet a objem sběrných nádob ani neodkazuje na příslušnou položku vyhlášky č. 2/2007, žalovaný uvedl, že tato námitka je oprávněná, neboť správní orgán k poplatku ve výši 800 Kč za komunální odpad pro rok 2008 připočetl i náklady na poštovné ve výši 200 Kč. Jelikož možnost požadovat i tuto částku nebyla součástí vyhlášky č. 2/2007, žalovaný výši požadované částky změnil.

Rozhodnutí žalovaného napadá žalobce žalobou a navrhuje, aby je soud (včetně platebního výměru) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce v první řadě namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost, a to pro nesprávný tvar slovesa „znít“ ve výroku rozhodnutí. Dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť toto rozhodnutí se nezabývalo námitkou žalobce uvedenou v odvolání, že při činnosti jeho a osob užívajících jím vlastněnou nemovitost na území obce Struhařov nevzniká žádný komunální odpad. Žalobce důsledně předchází vzniku odpadu a on ani osoby užívající jeho nemovitost se v obci v roce 2008 nezbavili žádné věci, a to jak legálně odložením na místo k tomu obcí určené, tak nelegálně odložením na nepovolenou skládku. Toto tvrzení nezpochybňuje správní orgán I. stupně ani žalovaný. Podle § 3 odst. 1 zákona o odpadech je přitom odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje, nebo má úmysl, nebo povinnost se jí zbavit. Případnému úmyslu žalobce zbavit se nějaké věci se žalovaný ani správní orgán I. stupně nevyjádřil. Takový úmysl přitom musí být bezprostřední, neboť z dlouhodobějšího hlediska lze předpokládat úmysl zbavit se téměř všech věcí. Tento úmysl je přitom prokazatelný pouze ve zjevných případech a v ostatních případech by předpoklad tohoto úmyslu byl pouhou spekulací, což nemůže být podkladem správního rozhodnutí.

Argument žalovaného ustanovením § 17a odst. 2 zákona o odpadech a způsobem stanovení poplatku a jeho účelem je irelevantní. Jde pouze o obecná konstatování, která žalobce navíc nezpochyboval. Rovněž argument povinností osob ukládat odpad do systému stanoveného obcí je chybný. Taková povinnost totiž vzniká pouze v případě, že u těchto fyzických osob takový odpad vznikl. Fyzická osoba, při jejíž činnosti odpad nevzniká, však zákon tímto způsobem neporušuje.

Žalobce dále brojí proti způsobu, kterým žalovaný odůvodňuje výši stanoveného poplatku. Žalobce jednak nesouhlasí s tím, že existuje možnost přenášet na poplatníka náklady na poštovné. Taktéž nesouhlasí s tvrzením, že poplatek ve výši 800 Kč za komunální odpad pro rok 2008 za 1 ks nádoby 110 nebo 120 l (duben – říjen) se ve výsledku nemění. Takový závěr však neplyne z žádných listin, s nimiž by byl žalobce seznámen. A skutkový stav je tak zcela vykonstruovaný, což je důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nadto si žalobce od svozové firmy nepřevzal, ani sám neobstaral žádnou sběrnou nádobu, což je známo jak správnímu orgánu I. stupně, tak žalovanému. Jestliže se podle vyhlášky č. 2/2007 poplatek stanoví tak, že se počet požadovaných nádob vynásobí výší poplatku za jednu osobu, pak je zjevné, že žalobce nemá platit poplatek žádný.

Žalobce dále tvrdí, že řízení, které předcházelo vydání platebního výměru, je stiženo závažnou vadou, neboť před vydáním platebního výměru správní orgán I. stupně žalobce neregistroval jako daňový subjekt, tedy jako plátce poplatku. Registrace plátce daně je přitom úkonem, který musí bezpodmínečně předcházet vydání platebního výměru. Závěrem žalobce pro ilustraci zcela odlišného přístupu jiných správních orgánů předložil rozhodnutí Okresního úřadu Pelhřimov ze dne 8. března 2000, č.j. PE2564/2000.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce je vlastníkem nemovitosti v části obce Bořeňovice, přičemž tato nemovitost slouží jemu a jeho rodině k bydlení, víkendovému pobytu a k pěstování ovoce a zeleniny, což jsou činnosti obecně považované za takové, při kterých vzniká odpad (§ 3 odst. 1 zákona o odpadech). Správní orgán I. stupně si proto důvodně vytvořil úsudek o tom, že na základě užívání této nemovitosti vzniká odpad a stanovil nejnižší možný poplatek za komunální odpad. Vyšel přitom ze skutečného stavu věci a nikoliv z tvrzení žalobce uváděných v odvolání. Námitka žalobce, že neprodukuje žádný odpad, přitom nemůže být účinným odvolacím ani žalobním důvodem. Poplatek za komunální odpad se platí jedinečně za vznik tohoto odpadu na katastrálním území obce, přičemž žalobce výslovně potvrzuje, že odpad jeho činností vzniká, přičemž takto vzniklý odpad však odváží na území jiné obce. Tím porušuje povinnost uloženou § 17 odst. 4 zákona o odpadech. Žalobce přitom zcela zjevně zaměňuje vznik odpadu s množstvím takto vzniklého odpadu. Pokud přitom žalobce produkuje malé množství odpadu, může se dohodnout na menší nádobě za odpad, popřípadě se zapojit do likvidace komunálního odpadu v chatové oblasti, nebo požádat o prominutí tohoto poplatku. Žalovaný dále uvádí, že chybějící období, za které je poplatek vyměřován, není vadou, která by způsobovala neplatnost platebního výměru. Námitka týkající se předchozí registrace poplatku za komunální odpad není srozumitelná. Žalobce neuvádí, jaká vada rozhodnutí tímto údajně vadným postupem měla být způsobena. Registrační povinnosti přitom podléhají pouze podnikatelské činnosti a nikoli nahodilá nebo jednorázová povinnost. Chyby ve výroku platebního výměru žalovaný opravil. Žalovaný proto navrhuje, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na svých žalobních námitkách a tvrzení žalovaného obsažená ve vyjádření k žalobě označil za nepravdivá. Žalobce trvá na tom, že při jeho činnosti a činnosti osob užívající jeho nemovitost nevzniká na území obce Struhařov žádný komunální odpad. Zákon o odpadech přitom povinnost platit za odpad nestanoví na základě vlastnictví nemovitosti, nebo jakýchkoliv činností osob tuto nemovitost užívajících. Tato povinnost je stanovena pouze v případě vzniku odpadu při těchto činnostech. Bez prokázání vzniku odpadu je přitom jakýkoliv úsudek správních orgánů zcela nepodložený. Pokud žalovaný tvrdí, že správní orgán I. stupně vyšel ze skutečného stavu věci, pak tento stav nijak nekonkretizuje ani neuvádí, jak jej zjistil. S danými zjištěními přitom žalobce před vydáním rozhodnutí nikdo neseznámil. Úvahy žalovaného o malém množství odpadu považuje žalobce za nepřipadné, neboť ve skutečnosti odpad nevzniká žádný. Nesprávné je i zpochybňování registrace k poplatku, jakožto nutného předpokladu pro jeho následné vyměření, jak ze zákona o správě daní a poplatků, tak i z daňového řádu plyne povinnost zcela opačná.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 17 odst. 2 zákona o odpadech obec může ve své samostatné působnosti stanovit obecně závaznou vyhláškou obce systém shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů vznikajících na jejím katastrálním území včetně jejich biologicky rozložitelné složky a systému nakládání se stavebním odpadem. Obec má následně trojí možnost financování nakládání s odpady, kterými jsou smluvní úhrada za nakládání s odpady (§ 17 odst. 5 zákona o odpadech), poplatek za komunální odpad (srov. § 17 odst. 5, větu třetí a § 17a odst. 1, větu druhou tohoto zákona) a místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů (§ 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Tyto možnosti nemůže obec kumulovat (srov. § 17 odst. 5 a § 17a odst. 1 větu druhou zákon o odpadech), ale může zvolit toliko jednu z uvedených možností, přičemž každá z nich se

posléze řídí vlastním režimem (smlouvou, zákonem o odpadech spolu s obecně závaznou vyhláškou obce nebo zákonem o místních poplatcích).

V souzené věci zvolila obec Struhařov způsob financování nakládání s odpady prostřednictvím poplatku za komunální odpad ve smyslu § 17a zákona o odpadech, jehož odst. 1 zmocňuje obec, aby obecně závaznou vyhláškou tento poplatek stanovila a vybírala. Podle § 17a odst. 2 zákona o odpadech je poplatníkem tohoto poplatku každá fyzická osoba, při jejíž činnosti vzniká komunální odpad. Plátcem poplatku je vlastník nemovitosti, kde vzniká komunální odpad. Jde-li o budovu, ve které vzniklo společenství vlastníků jednotek podle zvláštního zákona, je plátcem toto společenství. Plátce poplatek rozúčtuje na jednotlivé poplatníky.

V souladu s uvedeným zmocněním vydala obec Struhařov vyhlášku č. 2/2007. Podle čl. 2 odst. 3 písm. b) této vyhlášky se pro nemovitosti neužívané k trvalému bydlení stanoví objem nádoby 110 l nebo 120 l při vývozu v období duben – říjen. Podle čl. 4 odst. 1 je poplatníkem každá fyzická osoba, při jejíž činnosti na území obce Struhařov vzniká komunální odpad. Podle čl. 4 odst. 2 je plátcem poplatku vlastník nemovitosti, kde vzniká komunální odpad. Plátce poplatku rozúčtuje poplatek na jednotlivé poplatníky užívající nemovitost. Plátce poplatku je povinen pod vlastní majetkovou odpovědností vybrat poplatek od poplatníků a odvést ho včas a ve správné výši správci poplatku. Podle čl. 5 odst. 3 se výše poplatku pro kalendářní rok stanoví přílohou k této vyhlášce. Podle přílohy č. 1 činí pro rok 2008 poplatek pro nádobu 110 l nebo 120 l při vývozu v období duben – říjen ve výši 800 Kč.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

První námitkou je nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, kterou žalobce spatřuje v použití slovesa „znít“ v přítomném čase, z něhož není zřejmé, kdy tato změna výroku platebního výměru nastane. Tato námitka není důvodná. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (publikovaný pod. č. 133/2004 Sb. NSS). Vadu tohoto charakteru krajský soud v žalobou napadeném rozhodnutí neshledal. Žalobce totiž ve vztahu k účinkům rozhodnutí opomíjí důležitou okolnost, kterou je právní moc rozhodnutí. Z formálního hlediska se právní mocí rozumí, že rozhodnutí nelze napadnout řádným opravným prostředkem. Z hlediska materiálního znamená právní moc, že rozhodnutí je závazné a účinné (§ 103 daňového řádu). Předpokladem právní moci rozhodnutí je jeho oznámení účastníkům řízení, které následuje po jeho vydání. Z toho důvodu ani možné, aby žalovaný v době vydání rozhodnutí jakýmkoli způsobem stanovoval okamžik, ke kterému má jeho rozhodnutí vyvolávat účinky. Pro stanovení okamžiku, kdy rozhodnutí počne vyvolávat účinky vůči třetím osobám, je rozhodný až okamžik, kdy toto rozhodnutí nabude právní moci, přičemž tímto okamžikem nastává také změna platebního výměru.

Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů s tím, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, podle které při činnosti jeho a osob užívajících jím vlastněnou nemovitost na území obce Struhařov nevzniká žádný komunální odpad. K této námitce soud předesílá, že v souzené věci postupoval správní orgán podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších právních předpisů, podle jehož

§ 116 odst. 2 v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Na odůvodnění rozhodnutí o odvolání se rovněž vztahují požadavky kladené v § 102 odst. 3 na odůvodnění každého daňového rozhodnutí, které musí obsahovat důvody výroku nebo výroků rozhodnutí a informaci o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí. Z odůvodnění odvolacího daňového rozhodnutí proto musí být zřejmé nejen to, jak odvolací orgán ve výsledku s námitkami odvolatele naložil (zda je shledal důvodnými či nikoli), ale také z jakých tak učinil důvodů. Proto i za situace, kdy námitky odvolatele nejsou podle názoru odvolacího orgánu pro věc podstatné nebo se odvolatel ve svém názoru mylí, musí odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí na tyto odvolatelovy námitky reagovat a uvést k nim své argumenty.

Žalobce v odvolání opakovaně zdůraznil, že v jeho nemovitosti při činnosti osob tuto nemovitost užívajících žádný komunální odpad nevzniká. Ve vztahu k tomu argumentoval jednak ustanovením § 3 odst. 1 zákona o odpadech, z něhož dovozoval, že odpad vzniká až v okamžiku, kdy se osoba zbavuje movité věci nebo má tento úmysl či povinnost, což není jeho případ, neboť všechny věci v jeho nemovitosti používá k původnímu účelu. Dále v odvolání uvádí, jak nakládá například s odpadem z ovoce a zeleniny, papírem či obalů od potravin. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na tato konkrétní tvrzení žalobce nereagoval, v odůvodnění k vzniku poplatkové povinnosti uvedl toliko to, že povinnost platit poplatek se vztahuje na každou fyzickou osobu, při jejíž i krátkodobé činnosti vzniká komunální odpad. Na konkrétní argumenty žalobce nereaguje a nijak nevysvětluje, proč nepovažuje za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Argumentací k této otázce uvedenou ve vyjádření k žalobě již není možné rozhodovací důvody doplnit, neboť úkolem vyjádření žalovaného v žalobním řízení je toliko hájit své již vydané rozhodnutí a nikoli doplňovat v rozhodnutí neuvedené důvody a argumenty.

Povinnost žalovaného vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí se všemi námitkami odvolatele je předpokladem přezkoumatelnosti rozhodnutí. Jelikož žalovaný této povinnosti nedostál, je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí je ve shora uvedeném rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Není přitom namístě, aby soud v tomto řízení řešil danou otázku, tj. činit úvahy, které prioritně náleží učinit správnímu orgánu. To by bylo v rozporu s principem přezkumu správního rozhodnutí, který je založen na tom, že je to vždy správní orgán, který se k věci jako první zaujme své stanovisko.

Tato dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného přitom nebrání tomu, aby se soud vypořádal s dalšími námitkami žalobce. V některých případech tak může učinit pouze dílčím způsobem. Konkrétně jde o námitku týkající se povinnosti osob ukládat odpad do systému stanoveného obcí. Její definitivní vyřešení je do jisté míry závislé na závěru ohledně vzniku odpadu. Obecně však lze konstatovat, že tato povinnost fyzických osob, při jejíž činnosti vzniká odpad, tyto skutečně stíhá, neboť podle § 17 odst. 4 zákona o odpadech fyzické osoby jsou povinny odkládat komunální odpad na místech k tomu určených a ode dne, kdy tak obec stanoví obecně závaznou vyhláškou, komunální odpad odděleně shromažďovat, třídit a předávat k využití a odstraňování podle systému stanoveného obcí, pokud odpad samy nevyužijí v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy.

Žalobce další námitkou brojí proti možnosti přenášet na poplatníka náklady na poštovné. K této námitce je třeba konstatovat, že žalovaný její důvodnost sám uznal, což následně vedlo ke změně výroku platebního výměru. Tento závěr žalovaného je správný. V daňovém řízení je základní zásadou plynoucí z § 107 odst. 1 daňového řádu, že většinu nákladů řízení (kterými je i poštovné spojené s doručováním rozhodnutí) nese sám správce daně. Výjimkou

jsou náklady na vymáhání nedoplatků a náklady vzniklé osobě zúčastněné na správě daní (tj. i daňovému subjektu), které si tato osoba nese sama.

Žalobce rovněž brojí proti způsobu, kterým žalovaný odůvodňuje výši stanoveného poplatku. V této souvislosti žalobce také namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Sporná je tedy v zásadě skutečnost, která je určující pro stanovení výše poplatku. Odpověď na danou otázku je třeba hledat ve vyhlášce č. 2/2007. Podle čl. 2 odst. 3 písm. b) této vyhlášky se pro nemovitosti neužívané k trvalému bydlení stanoví objem nádoby 110 l nebo 120 l při vývozu v období duben – říjen. Podle čl. 4 odst. 1 je poplatníkem každá fyzická osoba, při jejíž činnosti na území obce Struhařov vzniká komunální odpad. Podle čl. 5 odst. 1 se sazba poplatku pro kalendářní rok stanovuje podle předpokládaných oprávněných nákladů obce v kalendářním roce vynaložených na systém nakládání s komunálními odpady. Podle čl. 5 odst. 2 se poplatek rozpočítává na jednotlivé poplatníky podle počtu a objemu nádob určených k shromažďování komunálních odpadů připadajících na jednotlivé nemovitosti. Podle čl. 5 odst. 3 se výše poplatku pro kalendářní rok stanoví přílohou k této vyhlášce. Podle přílohy č. 1 činí pro rok 2008 poplatek pro nádobu 110 l nebo 120 l při vývozu v období duben – říjen ve výši 800 Kč.

Z uvedených ustanovení plyne, že pro výši poplatku není rozhodující, zda žalobce od svozové firmy převzal, či si sám obstaral nějakou sběrnou nádobu, ale s ohledem na čl. 2 odst. 3 je rozhodující způsob užívání jím vlastněné nemovitosti. Současně je třeba upozornit na znění čl. 5 odst. 2, který hovoří o počtu a objemu nádob určených (rozuměj vyhláškou č. 2/2007) k shromažďování komunálních odpadů připadajících na jednotlivé nemovitosti a nikoli o počtu a objemu nádob poplatníky požadovaných, jak dovozuje žalobce. V jeho případě je nesporné, že svoji nemovitost neužívá k trvalému bydlení, a proto nelze žalovanému vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav ve vztahu k určení konkrétní výše poplatku.

Poslední námitka žalobce směřuje proti postupu správního orgánu I. stupně, který před vydáním platebního výměru správní orgán I. stupně žalobce neregistroval jako daňový subjekt, tedy jako plátce poplatku. Registrační povinnost je třeba posuzovat podle § 33 zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků, který byl účinný v době před vydáním platebního výměru. Podle § 33 odst. 1 tohoto zákona poplatník, který obdrží povolení nebo získá oprávnění k podnikatelské činnosti nebo začne provozovat jinou samostatnou výdělečnou činnost, je povinen do třiceti dnů podat přihlášku k registraci u místně příslušného správce daně. Podle § 33 odst. 5 však mimo jiné, registrační povinnost nemá daňový subjekt, u kterého vznikla jen nahodilá nebo jednorázová daňová povinnost. Z uvedených ustanovení plyne, že v případě poplatku za komunální odpad poplatníkovi registrační povinnost nevzniká, a proto ani nevzniká povinnost správce daně registrovat takového poplatníka z moci úřední (§ 33 odst. 14 zákona o správě daní a poplatků). Čl. 7 odst. 1 vyhlášky č. 2/2007 přitom nelze považovat za samostatné stanovení registrační povinnosti (to ostatně ani není možné, neboť povinnosti lze osobám ukládat pouze zákonem nebo na jeho základě), ale toliko za odkaz na zákonnou úpravu registrační povinnosti, tj. na již citované ustanovení § 33 zákona o správě daní a poplatků. Námitka žalobce v podobě vady řízení vzniklé v důsledku neregistrace poplatníka proto není důvodná.

Krajský soud uzavírá, že žaloba je s ohledem na dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného důvodná. Proto krajský soud toto rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž nařizoval jednání, a věc žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí se žalovaný vypořádá s odvolací námitkou, zda v jeho nemovitosti žalobce při činnosti osob tuto nemovitost užívajících vzniká komunální odpad. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci, jakožto úspěšnému účastníku řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která činí 3000 Kč a je tvořena zaplaceným soudním poplatkem. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. ledna 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 22. 1. 2013 [§ 49 odst. 11, § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení: Nešporová